

ת"פ 10410/10/22 - מדינת ישראל נגד יורי יורובניק

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 10410-10-22 מדינת ישראל נ' יורובניק

לפני בעניין:	כבוד השופט אריה דורני-דורון המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מתן פחימה
נגד הנאשם		יורי יורובניק ע"י ב"כ עוה"ד בונדר בשמו של עוה"ד אייל שמילוביץ'

גזר דין

האיזונים בענישה לא אחת מחייבים ליתן משקל לרכיב האינדיווידואלי במסגרת האינטרס הציבורי, לא משום שהחברה אינה ראויה להגנה, אלא משום שגם החברה מבקשת במכמני תורתיה, חשיבה אחרת, שיתוף הרחמים בדין, אחריות על האדם ועתידו בנסיבותיו, לא במקומו של הדין אלא כחלק ממנו ומבלי לוותר עליו. אותה חברה מתוקנת מעוניינת בפרטיה שלמים בחייהם. תוצאה זו עשויה לבוא בראייה רחבה של כלל הפרמטרים, המושפעים מרכיבי הענישה המוכרים. יש שרק ההקצנה המחמירה תעורר ישנים מחושך פלילי וצלמוות, ויש שדווקא היעדרה של החמרה הפוגעת אנושות, תעיר נפש האדם לזרוח להאיר ולהתחזק בדרכו לחיים של אמון ותקווה, כי בית המשפט - החברה - המדינה היא שהאירה לנפש העומדת לדין, הדרך לילך בה, בבחינת "קומי אורי כי בא אורך" (ישעיהו בפרק ס פס' א-ב).

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית לפי סעיפים 7 (א) 7 (ג) לפקודת הסמים המסוכנים (נ"ח) תשל"ג - 1973, בכך שב1.1.22 החזיק ברכבו סמים מסוג MDMA במשקל של 0.6121 גרם לצריכה עצמית, הכול כאמור בכתב האישום המתוקן.
2. הצדדים הגיעו ל" הסדר טיעון "לעניין אי הרשעה ובמסגרתו עתרו לביטול ההרשעה, בהתאם ל" הילכת כתאב" ולתסקיר המבחן, והצדדים עתרו בהסכמה לענישה בדמות של"צ בהתאם לתסקיר, ובעתירת המאשימה גם להתחייבות כספית.

3. נוכח הסכמת הצדדים לאחר שנבדקה השלכתה של ההרשעה על עתידו של הנאשם בוודאות קונקרטית, וביחסים שבין מאפייני העבירה של השימוש העצמי הכמות המינורית, התסקיר החיובי ביחס לנאשם נעדר עבר פלילי, ובשל הודאתו של הנאשם קבלתו הדין, חרטתו ונסיבות ייחודיות הנוגעות לתיק זה בהצהרת המדינה, לאחר בדיקת השלכות התעסוקתיות, והיות הנאשם נקי מסמים לאחר בדיקות בהליך האבחון תוך קביעה, כי אין מדובר אלא במעידה חברתית חד פעמית ביחס לנאשם נורמטיבי בעל תארים אקדמיים שדפוס התנהגותו השגרתי תקין, המטפל באמו החולה במחלת נפש, לה הנאשם מהוה גורם תמיכה יחיד משמעותי, מקבל בית המשפט את ההסדר העונשי אליו הגיעו הצדדים .

4. במסגרת עפ"ג (מחוזי ב"ש) 27326-12-21 יצחק קיזר נ' מדינת ישראל (נבו) 09.03.2022 מיישם בית המשפט את עקרון מקבילית הכוחות, תוך הבהרה שמעשה עבירה קל יצדיק חשש כללי ולא קונקרטי לנזק בלתי הפיך או לא מידתי. מקום שחשש זה קונקרטי והעבירה מינורית ביחס לנאשם נורמטיבי נעדר עבר פלילי, לאחר הודאה חרטה וקבלת הדין ללא חשש הישנות עבירה לעתיד, הרי שישנה הצדקה במקרים החריגים לאי הרשעה, זאת באיזון לשאר רכיבי ענישה רלוונטיים. קל וחומר הוא כאשר מדובר ב" הסדר טיעון" ועתירת המאשימה עצמה לתוצאה זו .

"ניתן גם בעבירה שכזו להיעזר במקבילית כוחות: ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, כך יידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדברים יקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשעה אינה מידתית. מנגד, על הקצה השני של המידרג, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, כי אז יקל יותר להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מדתית ופחות ידרש העושה להצביע על נזקים קונקרטיים ויכול וניתן יהיה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר [השוו: עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.2020); ע"פ (מרכז) 24457-03-15 גוטרמן ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2015)]."

5. במקרה דנן, בחנה המאשימה במסמכים נזק קונקרטי ישיר ומשמעותי ליציבות תעסוקתו של הנאשם, וביחס לעבירה מצאה לנכון לעתור לאי הרשעה דהיינו ביטול ההרשעה. לפיכך, הריני לקבל מסקנתה זו במסגרת ההסדר בשל חוסר המידתיות בין העבירה ונסיבותיה, הנאשם, תוצאות ההרשעה לגביו והשפעותיה על משפחתו באופן לא פרופורציוני. נוכח בדיקתה של זו המדינה, וההלכות הנוגעות ל"הסדר טיעון" המובא בפני בית המשפט על השלכות הרחב של מוסד " הסדר הטיעון" מערכתית, וכל הנוגע לפרטים המצויים בידי המאשימה בתיק זה, על פי הפסיקה, ובמכלול השיקולים שנסקלו על ידי הצדדים, **מקבל אני את ההסדר ועתירת המאשימה, ובמסגרתם מורה באופן חריג ויוצא דופן על ביטול ההרשעה, תוך קביעה כי הנאשם ביצע את המעשה המיוחס לו בכתב האישום המתוקן.**

6. נוכח התסקיר החיובי והמלצותיו לאחר בדיקת מסמכים רלוונטיים, ותמיכת המדינה במסקנותיו, לאחר בחינת התיק, ומשדרשתי במסקנות הצדדים, ובחנתי התסקיר, וקביעתו לאחר אבחון כי מדובר במעידה חברתית אחת ושאין מדובר בהתמכרות, או אורח חיים המחייב מענה עונשי מותאם מעבר לעתירת המאשימה, אקבל ההמלצה לשל"צ ואזן בהתחייבות הכספית מושא העתירה אותה ראיתי הכרחית באיזון המתבקש.

7. בית המשפט אינו בא רק להרשיע אלא במקרים המתאימים גם להושיע, זאת מקום, שעלולה הרשעתו או רכיבי הענישה לפגוע בחוסר מידתיות והלימה ביחס למעשה העבירה. כל מקרה לגופו. מקום שגם תסקיר המבחן וגם המדינה הסוברנית לנהל את מאבקה בפשיעה בשיקול דעת מערכת, וההגנה אף היא, כולם יחד - תמימי דעים כי זו התוצאה הראויה למקרה נקודתי זה, אל לו לבית המשפט לפגוע באיזונים אלה אלא במקרים חריגים. כך מצוות הפסיקה עליו **ראו ע"פ 1958/98 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד ישראל, נ"ז (1) 577**, זאת, גם אם יתמה, ידרוש ויבקש לדעת צפונות כל תיק ותיק לאלפיו. חשיבותם של הסדרי הטיעון ומעמדם מחייבים ראייה רחבה לתכליתם.

8. לאור האמור, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 200 שעות של"צ אשר תבוצענה על פי תכנית שתוכן על ידי שירות המבחן, במרכז יום לקשיש בתל אביב בתפקיד סיוע לצוות - ובהתאם להוראות שירות המבחן .
יובהר כי אם לא יעמוד הנאשם בדרישות התוכנית, רשאי יהא בית המשפט לאחר הודעת שירות המבחן, לגזור עונשו מחדש ולא יהא באמור, כדי לפגוע בכל שיקול ענישה לכל דבר ועניין, לרבות שיקולי הרשעה.
- ב. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית בסך של: 5,000 ₪ שלא יעבור בתוך שנה מהיום עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים (נ"ח) תשל"ג - 1973. ההתחייבות תוצהר לפרוטוקול.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' ניסן תשפ"ד, 15 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.